

Literarni natečaj: »MOJE – TVOJE MNENJE«

Moje razmišljanje + moje mnenje = JAZ

Razmišljam ... In kar ne pridem do konca s temi mislimi o današnjem svetu. O današnji mladini. O pravicah. In o upoštevanju mnenj.

Prišli smo do točke, ko se imamo pravico javno izražati, ko imamo pravico, da lahko izrazimo svoje mnenje, če je le-to povedano na korekten način. In tako nam ne grozi zapor ali kakršna koli druga kazen.

Če si kdo predstavlja nekoga, ki želi nekaj povedati vsej javnosti, potem si zagotovo ustvari podobo odraslega moškega, starega kakšnih 40 ali 50 let, oblečenega v navadna oblačila, sredi ulice in s kakšnim transparentom v roki. In nemalo kdo ima jasno podobo takšnih ljudi.

In potem se mladi vprašamo, ali so tisti, ki bi naj povedali svoje mnenje in bi jih naj poslušali, vedno samo odrasle osebnosti, izobraženi in (ne)zaposleni ljudje.

Marsikdo se sploh ne zaveda, da poleg te starostno že odrasle skupine ljudi živi še tista druga, mlajša skupina. Otroci. Najstniki.

Danes se zelo zavzemajo za to, da bi tudi otroci kaj povedali, da bi tudi oni podali svoje mnenje in razkrili svoje razmišljanje. A kdo v resnici to upošteva? Kdo v realnem svetu sploh daje mladini možnost, da pove nekaj, kar se včasih izkaže za kruto usodo?!

So ministri, politiki, »oh in sploh« visoke osebnosti, ki urejajo našo državo, pa ne samo naše, tudi druge države in planet. Oni odločajo o vsem, razmišljajo, se v parlamentu kregajo in čakajo, da se bodo stvari nekako uredile. Odločajo o naših usodah, z osnovnošolsko mladino se igrajo kot s poskusnimi zajčki in ne vedo več, kakšen program bi jim še vsilili.

Nikoli pa ne znajo zdravo pomisliti, da bi lahko enkrat, končno in za vselej, povprašali o mnenju nas, ki smo »v stvari« in bi znali najbolj točno povedati, kakšno je res pravo stanje.

Mogoče se bodo res kdaj odpravili na kakšno šolo in bodo povprašali učence ali dijake, kako se počutijo, kakšen se jim zdi sistem, in pričakovali bodo odgovore v pozitivni smeri. Potem pa se bo našel nekdo, ki bo povedal, da mu vse skupaj ni všeč in bo »višjim« dal misliti. Pa ga na koncu ne bo nihče upošteval, ker en otrok pač ne more odločati o celotni ureditvi in zaradi njega pa že ne bodo spreminjali drugih idej in načrtov.

Vendar pa se pogovarjamo o pravicah, ljudje božji! Pravica naj bi bila tista, ki ljudem daje možnost, da lahko nekaj povedo.

A marsikomu, predvsem nemočnim osebam, je prav ta velikokrat odvzeta, pa se nekateri za to sploh ne zmenijo ali pa niti pomislijo ne na to.

Zato menim, da ljudje danes živijo v svetu, ki v bistvu ne dovoljuje spregovoriti, otrokom in mladini ne daje besede, pa čeprav se vsi »grebejo« za to, vsi bi radi ustanovili parlamente za mlade itd.

In sploh se ne zavedajo tega, da na mladih svet stoji. Niti videti ne znajo, koliko bi lahko komu pomenila otroška misel in kako bi lahko otrokovo mnenje komu odprlo oči. Kajti prav otroci smo tista bitja, ki znamo povedati najbolj iskreno, najbolj naravnost in na najbolj odkrit način, pa nam ne bo nihče zameril. Vsak se bo le nasmehnil in si mislil: »Oh, ja, saj je samo še otrok ...« To pa nikakor ni prav, saj takšno razmišljanje ljudi privede v začarani krog in tako nikoli ne uvidijo, kolikšno resnico ti lahko pove takšno »dete«.

Določena in sprejeta je celo že konvencija o otrokovih pravicah. Seveda, saj mora biti. In podpisali so jo pomembni možje sveta.

Eden izmed členov pravi, da države pogodbenice jamčijo otroku, ki je sposoben izoblikovati lastna mnenja, pravico do svobodnega izražanja ... Kdo to upošteva?

O tehtnosti izraženih mnenj pa se presoja v skladu z otrokovo starostjo in zrelostjo.

Zelo lepo napisano in mišljeno. Res. A vendar se spet pojavlja problem, da tega nihče ne upošteva.

Sama menim, da naj se vsi mladi še tako borimo za svoje pravice in naj še tako vztrajamo pri tem, da bomo povedali svoje mnenje, kjer koli je in bo možno, kljub vsemu ne bomo kaj hitro uspeli. Odrasli ljudje imajo v svojih glavah že dolgo časa vse »popredalčkano« in ni več prostora, da bi sprejeli neko drugačno mnenje in razmišljanje.

Tako kot je, je. Vendar pa bomo mogoče le dosegli svoje in bo nekdo začel upoštevati tudi naše pravice. In mogoče se bo nekoč zgodil čudež in bomo enkrat za vselej tudi upoštevani.

Samo vztrajati moramo.

Do takrat pa ... Odrasli, po pameti, prosim!

Anja Simreich, 1. F Prve gimnazije Maribor